

Αριστέα Γεωργοπούλου (22-2-2022)

*ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΝ ΚΑΙ ΕΛΚΟΝΤΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΥ
ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ*

Η ζωή είναι το έναυσμα, η έμπνευση και το κίνητρο, για να ξεκινήσει η ύπαρξη να αφηγείται τις αλήθειες της.

Αποκλειστικός στόχος της εξιστόρησης η νοηματοδότηση των επιλογών μας, η ενοποίηση όσων βιώθηκαν, ώστε να διασφαλιστεί η συνοχή της προσωπικότητας, η απάντηση στα άτεγκτα γιατί, η αναψηλάφηση των δυσεπίλυτων γρίφων, το δέος και το ψέλλισμα μόλις γίνει κατανοητή η τελονομία ή η αιτιοκρατία, που μας καθόρισε, η σκιαγράφιση του προορισμού, η αυτογνωσία και η υπέρβαση.

Αποδέκτης, ακροατής, κριτής της διήγησης είναι ο εαυτός και η οικουμένη.

Τούτη η προσωπική ποίηση, αλλά και της πορείας μας οι ραψωδίες, θα αποτελέσουν το ανεξίτηλο αποτύπωμα στο χώρο και στο χρόνο, το απολίθωμα και το παντοτινό, κρυπτογραφημένο, αναλλοίωτο σημάδι μας στο σύμπαν.

Οι λέξεις, που θα την απαρτίσουν, οι έννοιες ακόμα και τα ελάχιστα των φωνημάτων της, κάθε ψηφίο των προσπαθειών μας θα είναι η κραυγή των πεπερασμένων εκδοχών μας ενώπιον της απολυτότητας του αιώνιου.

Όσο η θνητή ύπαρξη ομοιοκαταληκτεί με το ατέρμονο και το άφθαρτο, τόσο η μορφή της γίνεται αιθέρια.

Πρόκειται, επομένως, για έναν απολογισμό, που καθόλου δεν απολογείται, αλλά αναπολεί, για μια ανάκληση περιστατικών και σχέσεων, που οφείλει να μετατραπεί σε αποκάλυψη, σε ερμηνεία, σε κάθαρση, σε εξιλέωση και σε συγχώρεση.

Αντίθετα προς τις άλλες διηγήσεις, σε αυτήν την παράθεση των προθέσεων και των πεπραγμένων, δεν έχουν σημασία η πλοκή, τα γεγονότα, τα σενάρια, οι συγκρούσεις, οι εξάρσεις, οι ηρωισμοί, και οι επιτυχίες, αλλά τα συναισθήματα, που βιωθήκαν σε κάθε έκφανση, η αισθητική. και το κάλλος που διέτρεχε τα συμβάντα, παρά τις

αντιξοότητες, το βάθος των αλληλεπιδράσεων με τους άλλους και με τη φύση, ο λυρισμός, η ερωτική προσωδία και η αντήχηση της μελωδίας της ανθρωπότητας μέσα στις επαλληλίες του είναι.

Η προσωπική μας μουσική δεν είναι ατομική, απομονωμένη, ιδιοσυγκρασιακή, ιδιότροπη, αλλά αποκτά τόνο, παλμό και αρμονία μόνο αν διαβαστεί ως νότα στην παρτιτούρα της συλλογικότητας και ως συγχορδία στα συμφωνικά έργα του κόσμου.

Τα όρια μας διευρύνονται, όταν ενώνονται με τις εσχατιές και τις απαρχές των υπάρξεων πλησίον μας: Το μελάνι με το οποίο συγγράφονται οι μύθοι της ύπαρξης είναι αυτό της αγάπης.

(22-2-2022)